

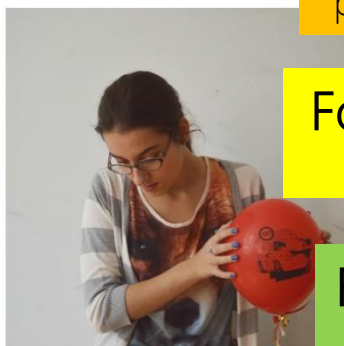
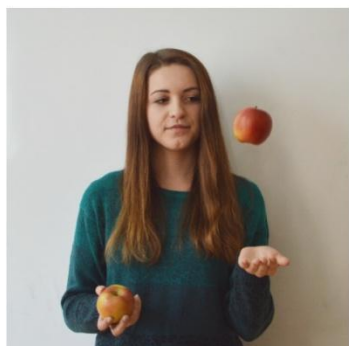
žurnál

Občasník ~ December 2014
Gymnázium J. A. Raymana
www.gjar-po.sk

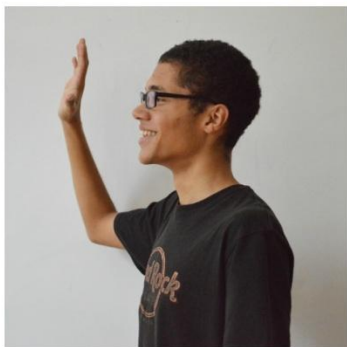
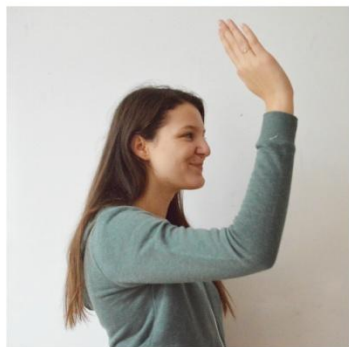

Príhovor
pani riaditeľky

Fotoreport
Biela noc

Rozhovor
s učiteľom

Recenzia
The Maze Runner

Prvák
na GJAR

Foto obálka: Petra Hartmanová (2.C)
Spracoval: Nicolas Alvarez (VIII.OA)

Obsah

Editoriál ... 2

Redakcia Žurnálu ... 3

Príhovor pani riaditeľky ... 4

Letná škola ... 6

Biela noc ... 8

Noc výskumníkov ... 12

Rozhovor s pani profesorkou ... 14

Križovatka života ... 15

Youtuberi ... 18

Ideál krásy ... 20

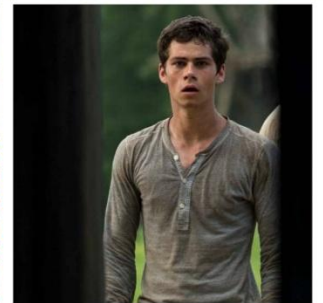
Koľko kried sa minie na GJAR? ... 22

Recenzia filmu: Súperi ... 24

Recenzia filmu: The Maze Runner ... 26

Minecraft ... 28

Čo je to byť prvákom na GJAR? ... 30

Pre čo najlepšie zobrazenie
Žurnálu odporúčame
zobrazenie dvoch stránok
súčasne.

~editoriál

Nový školský rok opäť nebadane vstúpil do našich životov. Každý sa s tým vyrovnal po svojom. Mnohí sa (možno) radujú a s veľkou chuťou a vráskou zamyslenia medzi obočím každodenne púšťajú za novými vedomosťami a úlohami. Sú aj takí, ktorí sa doteraz tvária, že sa škola ešte nezačala a obľúkom ju obchádzajú.

Veríme, že väčšina našich študentov sa zaradila práve do prvej skupiny. Nič s tým nenarobíme, prázdniny znova zleteli ako voda a povinnosti nás hodili do ďalšieho kolobehu.

2. 9. 2014 školský rok rodina Gjar-kovcov odštartovala, už tradične, v priestoroch Čierneho orla. Všetci sme sa po dvoch mesiacoch radi videli, zvali sme sa a pozreli si imatrikuláciu nových žiakov, ktorá sa niesla vo veľmi príjemnom duchu (koniec koncov, ako každý rok ☺).

Najväčšou novinkou nového školského roka je zmena vo vedení. Ako už iste viete, na riaditeľskú stoličku zasadla veľmi milá, jemná a férová žienka – nová pani riaditeľka Mgr. Vierka Kundľová ☺. S bývalým pánom riaditeľom RNDr. Miroslavom Krajňákom PhD. si vymenili vedúce pozície.

Nasledujúce dni už plynuli „vražedným“

tempom. September bol mesiacom bohatým na nové zážitky. Okrem navštevovania krúžkov a spoločného „drania“ školských lavíc, sme sa spoznávali po nových stránkach aj vďaka mimoškolským aktivitám. Viacero tried sa už zúčastnilo prvých výletov a exkurzií. Výnimočná bola Noc výskumníkov v Košiciach, kde sme my, študenti, objavovali nové fakty, znázornené naozaj kreatívnymi formami vedcov. Tešíme sa na ďalšie akcie.

Žurnál GJAR si tiež prešiel niekoľkými zmenami, najmä čo sa týka redakčnej rady. Naš školský časopis bol posilnený niekoľkými novými hlavami, ktoré už teraz vymýšľajú, čím zaujať svojich čitateľov. Budeme sa tešiť, ak nás akýmkoľvek spôsobom informujete o veciach, ktoré by ste v Žurnále radi našli.

V posledných riadkoch prvého úvodníka v školskom roku 2014/2015 vám chcem v mene celej redakčnej rady popriať veľa zdravia (fyzického aj psychického), aby ste mali silu odolávať prekážkam, ktoré nás všetkých niekde čakajú, veľa trpezlivosti a schopnosti rozdávať dobrú náladu na každom kroku. Pretože... „Úsmev a dobrá nálada sú známku víťazstva nad osudom.“ (Stefan Garzyński)

~veronikaHrehová (3.B)

~redakcia Žurnálu

Redakčná rada

- Veronika Hrehová (3.B)
- Karolína Garančovská (VII.OA)
- Samuel Ondrija (1.C)
- Zuzana Kaščáková (VIII.OA)
- Alžbeta Fabríciová (1.C)
- Petra Hartmanová (2.C)
- Jakub Zibura (4.D)
- Andrej Hofer (1.C)
- Natália Pániková (1.B)
- Natália Hofierková (2.B)
- Lea Belejová (VIII.OA)
- Nicolas Alvarez (VIII.OA)

Grafika, dizajn

- Nicolas Alvarez (VIII.OA)

Koordinátor

- Mgr. Jana Ptáková

Mgr. Viera Kundlíová

Riaditeľka Gymnázia Jána Adama Raymana
v Prešove

”

Nám všetkým,

nám, ktorí sa práve učíme, či pripravujeme učiť, nám, ktorí jednoducho nejakým spôsobom fandíme GJARku...

“

„Duša sa živí tým, z čoho sa teší.“ - myšlienkou Sv. Augustína si rada pomáham. Lebo aj keď sa nám nepodarilo pribrzdiť ubiehajúce dni prázdnin či dovolenky, naše vnútro sa už niekoľko dní živí a obohacuje. Prijímame kvalitné „výživové doplnky“ začínajúc otváracím ceremoniałom, ako 2. september nazval jeden z prítomných absolventov. A zdá sa, že pohodou a tvorivou atmosférou sú od začiatku charakterizované aj úvodné hodiny školského roka. Zdá sa, že sa tešíme...

Teší nás prázdninová informácia, že Gymnázium Jána Adama Raymana sa v celkovom hodnotení slovenských gymnázií, ktoré realizoval Inštitút pre ekonomické a sociálne reformy (INEKO), umiestnilo na 10. mieste. V rámci Prešovského kraja sa naša škola umiestnila na 1. mieste. Iste je to aj výsledkom spolupráce a rôznych podôb kvality partnerských vzťahov na stranách trojuholníka **Žiak – Učiteľ – Rodič**. Lebo všetci sme učители, všetci sme žiaci, všetci chceme niečo dokázať.

Teší nás, že spomienky vracajú absolventov do priestorov GJAR alebo aspoň na spomínaný otvárací ceremoniał v úctyhodnom počte a so spokojnosťou, že budú

pokračovať v štúdiu na vysokej škole podľa svojho záujmu. Veríme, že slávnostne imatrikovaní prváci už rozoberajú svoje prvé zážitky a *tešia sa*...

Znepokojuje nás, keď niekto marí úsilie svojich spolužiakov, rodičov a učiteľov rôznymi špekulatívnymi spôsobmi, chladným konzumom, vypočítavosťou,... keď sa stretávame s neúctou a pri vzájomných stretnutiach chýba pozdrav, no aj neúctou k práci nepedagogických pracovníkov, keď sa napr. neprezývame... nebudem ďalej pokračovať, lebo verím, že to nie je treba na tomto mieste pripomínať a že nepríjemným situáciám sa budeme úspešne vyhýbať.

Svojim spolužiakom som na pomaturitnom stretnutí po 25 rokoch povedala: „Je to krásne prekliatie, spolupracovať s naším triednym jedno štvrtstoročie...“. Inšpirovala som sa textom piesne K. Gotta: „...je to krásne prokletí, zpívať vám čtvrt století...“. Dnes od našej maturity uplynulo 33 rokov a ja si opakujem: „Je to krásne prekliatie, spolupracovať s triednym už viac ako jedno štvrtstoročie...“ Toto prekliatie má už svoju hodnotu a mne umožňuje aj na tomto mieste poďakovať sa môjmu triednemu učiteľovi a učiteľovi matematiky,

nášmu pánovi riaditeľovi RNDr. Miroslavovi Krajňákovi, PhD. za všetko, čo pre GJARko urobil, a za ochotu, že chce pridať viac.

Základným princípom mojich postojov a názorov, ktoré podporujú kontinuitu s doterajším úsilím vedenia školy je orientácia *na kvalitu a garancia kvality edukácie na GJAR*. Cieľové zameranie vo vzťahu k žiakom – objektom nášho partnerského prístupu predpokladá posilniť prepojenie medzi jednotlivými vzdelávacími stupňami a praxou a pomôcť tak študentom v ich orientácii v prospech potrieb trhu práce. Opierať sa budeme aj o cenných a nezanedbateľných spolupracovníkov z radov rodičov.

Kolegialitu vzťahov na GJAR vnímam s istotou, že kvalita ľudského potenciálu sa spája s pochopením, odpúšťaním a vzájomnou pomocou – pokladám to za významný zdroj energie, pohody a pokoja, hoci tvorivý nepokoj nás niekedy až priveľmi zamestnáva.

S poďakovaním nám všetkým za vynaložené úsilie v prospech nás všetkých, so želaním dobrého zdravia nám všetkým, so snahou poukázať na silu a význam práce v podnetnom prostredí, s vierou, že to nie je zbytočné.

Foto –
prešovská
výprava a pán
V. Rízman
(tajomník
Letnej školy)

Letná škola – nočná mora?

Letná škola. Slovné spojenie, ktoré väčšine študentov naháňa strach a hrôzu. Po desiatich úmorných mesiacoch driny opustiť školu a hneď nastúpiť do ďalšej. No iste. Ja však rozhodnutie podať si prihlášku na 8. Letnú školu chemického a environmentálneho inžinierstva na STU (Slovenská technická univerzita) v Bratislave rozhodne neľutujem. Prečo?

Oficiálny program sa začal v pondelok ráno. Kvôli vzdialenosti od hlavného mesta sme však spolu so spolužiakmi, so Zuzkou Kaščákovou a Danielom Kocanom, do Bratislavy dorazili už v nedeľu. Prívitanie študentov a otvorenie školy si vzal na starosť riaditeľ ústavu, pán Doc. Ing. Jozef Dudáš, PhD. a vedúci Letnej školy, pán Doc. Ing. Otto Mierka, PhD. Stravu aj ubytovanie sme mali počas celého pobytu v Bratislave zabezpečené, a preto sme sa o nič nemuseli starať. Poobede sme vyrazili priamo do labákov. Keďže účastníkov Letnej školy bolo štyridsaťsedem, boli sme rozdelení do skupín po štyroch, poprípade po troch. Daniel a Zuzka boli v skupine F, ja som bol

členom skupiny A. Spočiatku ma veľmi mrzelo, že nás rozdelili, no aj vďaka tomu sme mali možnosť spoznať nových ľudí. Bolo pre nás pripravených dvanásť odborných, predovšetkým technicky zameraných laboratórnych prác, z ktorých každá skupina musela absolvovať polovicu. Systém bol vymyslený tak, aby sa žiadne práce nekryli, a tak sa mohla každá skupina naplno venovať svojmu zadaniu. Každý tím nakoniec musel z jedného z laboratórnych cvičení vypracovať projekt. Ten mal byť posledný deň Letnej školy odprezentovaný ako ostatným žiakom, tak aj profesorom a zástupcom pozvaných firiem. Program bol dosť namáhavý. Trval prakticky každý deň od ôsmej hodiny rána až do ôsmej či deviatej hodiny večera. Za päť dní sme absolvovali množstvo odborných prednášok na témy týkajúce sa využívania obnoviteľných zdrojov energie, ochrany životného prostredia, bioinžinierstva a biotechnológií a, samozrejme, chemického a environmentálneho inžinierstva. Niektoré ma zaujali viac, niektoré menej a nie-

ktoré vôbec, ale vo všeobecnosti boli na veľmi dobrej úrovni, predovšetkým bolo cítiť zaniehanie niektorých prednášajúcich pre vec. Podobne to bolo s laboratórnymi prácami. Po prvotnom nahliadnutí na práce som sa cítil dosť neisto. Nevedel som, čo ma čaká, či na to všetko budem stačiť. Názor som však zmenil hneď po prvom cvičení, po nevábnom znejúcom anaeróbnom čistení odpadových vôd. Doktorandi, ktorí s nami celý týždeň spolupracovali, boli plne ochotní nám pomôcť. Samozrejme, každý svojsky, no prakticky všetci rovnako.

Nedá mi nespomenúť pána Viliama Rizmana, tajomníka Letnej školy. On a koordinátori, predovšetkým aktuálni študenti školy, s nami mimo prednášok a labákov trávili veľa času, starali sa o nás a spríjemňovali atmosféru. Pán Rizman bol zakaždým dobre naladený a mal skvelý zmysel pre humor.

Mimoškolská časť programu sa týkala najmä poznávania Bratislavy a seba navzájom. Bola pre nás pripravená exkurzia po Bratislavskom hrade a mali sme možnosť spoznať historické centrum mesta. Navštívili sme čističku odpadových vôd, plavili sme sa Gabčíkovom a čakal nás aj športový turnaj. Zvolili sme si volejbal, v ktorom náš prešovský tím získal chválitebné strieborné miesto. V posledný večer nás čakal aj nekonvenčný kvíz vedený pánom prof. Ing. Jozefom Markošom, DrSc. Keď spočiatku tvrdil, že tento kvíz bude veľké prekvapenie, neverili sme. Cieľom súťaže bolo ukázať, že nech sme, kto sme a nech toho vieme, koľko toho vieme, nevieme nič.

Večer bol plný smiechu, jedla a radosti, až ma začalo mrziť, že čas tak rýchlo beží a všetko sa to schýľuje ku koncu.

Bol tu deň D. Práve v piatok, posledný deň Letnej školy, nás čakali odborné prezentácie na ktorých sme tímovo pracovali s pomocou

doktoranda (v našom prípade už doktora) vedúceho náš labák. Na úvod sa nám v krátkosti predstavili zástupcovia pozvaných firiem, a to konkrétne Slovnafu, Dusla a Evoniku. Hneď potom, no s menším časovým sklzom, nastala naša chvíľa. Nakoľko svojmu priezvisku už niekoľko rokov vďačím za moje neustále umiestnenie na prvých miestach abecedných zoznamov, prvá (ako inak) prezentovala skupina A, do ktorej som bol (ako inak) v úvode Letnej školy zaradený. Témou

našej prezentácie bolo „Sušenie vzduchu – adsorpcia v plynnej fáze“. Na úvod sme sa pánovi Ing. Máriovi Mihaľovi, PhD. poďakovali za pomoc pri spracovávaní našej práce a pustili sme sa do toho. Zvyšných 11 prezentácií, medzi ktorými nechýbala ani práca tímu Zuzky a Daniela s témou „Laboratórne modelovanie čistenia odpadových vôd“, sme už sledovali z lavíc prednáškovej

„Cieľom súťaže bolo ukázať, že nech sme, kto sme a nech toho vieme, koľko toho vieme, nevieme nič.“

miestnosti. Nasledovalo vyhodnotenie. Nakoľko sme to absolútne nečakali, boli sme úplne šokovaní, keď pri vyhlasovaní výsledkov vyzvali skupinu A. Skončili sme ako tretí. Nasledovalo hodnotenie individuálnych výkonov, traja najlepší dostali aj mobilné telefóny. Nakoniec nám všetkým boli udelené certifikáty o úspešnom absolvovaní 8. Letnej školy chemického a environmentálneho inžinierstva na Fakulte chemickej a potravinárskej technológie Slovenskej technickej univerzity v Bratislave. S hrdosťou som si prevzal svoj diplom a omylom som si sadol na cudzie miesto.

Takže prečo neľutujem účasť na Letnej škole? Zblížil som sa s prácou v labáku, nazrel som do fungovania vysokoškolského systému, nadobudol som nejaké tie teoretické i praktické poznatky a predovšetkým som spoznal mnoho skvelých ľudí. Okrem snahy ma to nestálo nič, no získal som nesmierne veľa. Verte či nie, aj letná škola môže byť zábava!

Objekt Cloud prišiel až z Kanady

Stovky žiaroviek spojených do
vznášajúceho sa oblaku urobili z noci
naozaj bielu a neslúžili len ako dekorácia.
Každý si mohol zatiahnuť za šnúрку a
zažiť vlastnú!

BIELA NOC 2014

FOTOREPORT

Slovensko sa v noci zo 4. na 5. októbra stalo jednou zo 14-tich krajín, kde sa organizuje multižánrová „prechádzka umením“. Košické priestory, často nevyužívané na predstavenie kultúry, zažili interakciu so súčasnými formami umenia od tvorcov z rôznych krajín.

Mapping-art na fasáde Východoslovenského múzea

Inštalácia spájajúca zvuk, obraz a štruktúru budovy. Zámerom autora bolo vytvoriť z pasívnych divákov aktívnych tým, že roztancujú seba a následne celú budovu. Tento zábavný prvok nám ostal nepovšimnutý a rozhodne to autorovi Klausovi Obermaierovi vyšlo viac v iných krajinách. Pozrite sa, ako to vyzeralo napr. v Nemecku. [Odkaz 1 - Mapping-art](#)

Prostredie z pixlov v bývalej tabakovej továrni

Autor skĺbil grafiku, video-mapping a architektúru v podobe tunela zo zrkadiel vytvárajúcich dojem nekonečnosti. Richard Kitta, mimochodom pôsobiaci ako pedagóg na vysokej škole v Košiciach, nám vyrazil dych.

Day dream alebo „za hranicou reálneho sveta“

Išlo o audiovizuálnu inštaláciu, ktorá skreslila priestor. Z 2D bolo zrazu 3D a po hodnej chvíli sa divák mohol cítiť ako vhodný do virtuálneho sveta. Autorské

japonsko- francúzske duo divákovi odkazuje, že chceli frontalitou premietania vyvolať pasívny postoj u diváka.

Krásna Tabáčka a „Neóny neMRÚ, ale žijú svoju Mladosť“

Malebné priestory privítali dve vynovené neónové nápisy od chlapíkov z NEONU. Konkrétne slová Mladosť a Merkúr. Pre viac informácií si prezrite ich stránku na facebooku. [Odkaz 2 - Facebooková stránka](#). A ak nájdete nejaký starý neónový nápis v uliciach, odfoťte a pošlite im to tam. Potešia sa! Veď už vydali knižku zostavenú z fotiek retro reklamnej typografie a na každé písmeno našli nápis.

A resumé?

- poriadna „masovka“,
- stiahnite si appku do mobilu, vynikajúce spracovanie a skutočne nahradí sprievodcu,
- multi, multi, multi, človek nielen videl, ale aj počul, cítil, hmatal,
- vhodné pre všetky vekové kategórie,
- od koncertu v Dóme sv. Alžbety až po Afterpárty s DJ Yankom Kráľom,
- určite treba vhodnú obuv,
- čas medzi 19:00 – 22:00 nie je najlepší výber,
- prejdí aj bočné uličky, nikdy nevieš, čo nájdeš,
- úplne sme sa stotožnili s heslom web. stránky Bielej noci: „Garantujeme, že nezaspíte!“

~karolínaGarančovská (VII.OA)

Fotografie: Samuel Frk, Gréta Nachajová,
Petra Vozáriková

Prostredie z pixlov
v bývalej tabakovej
továrni

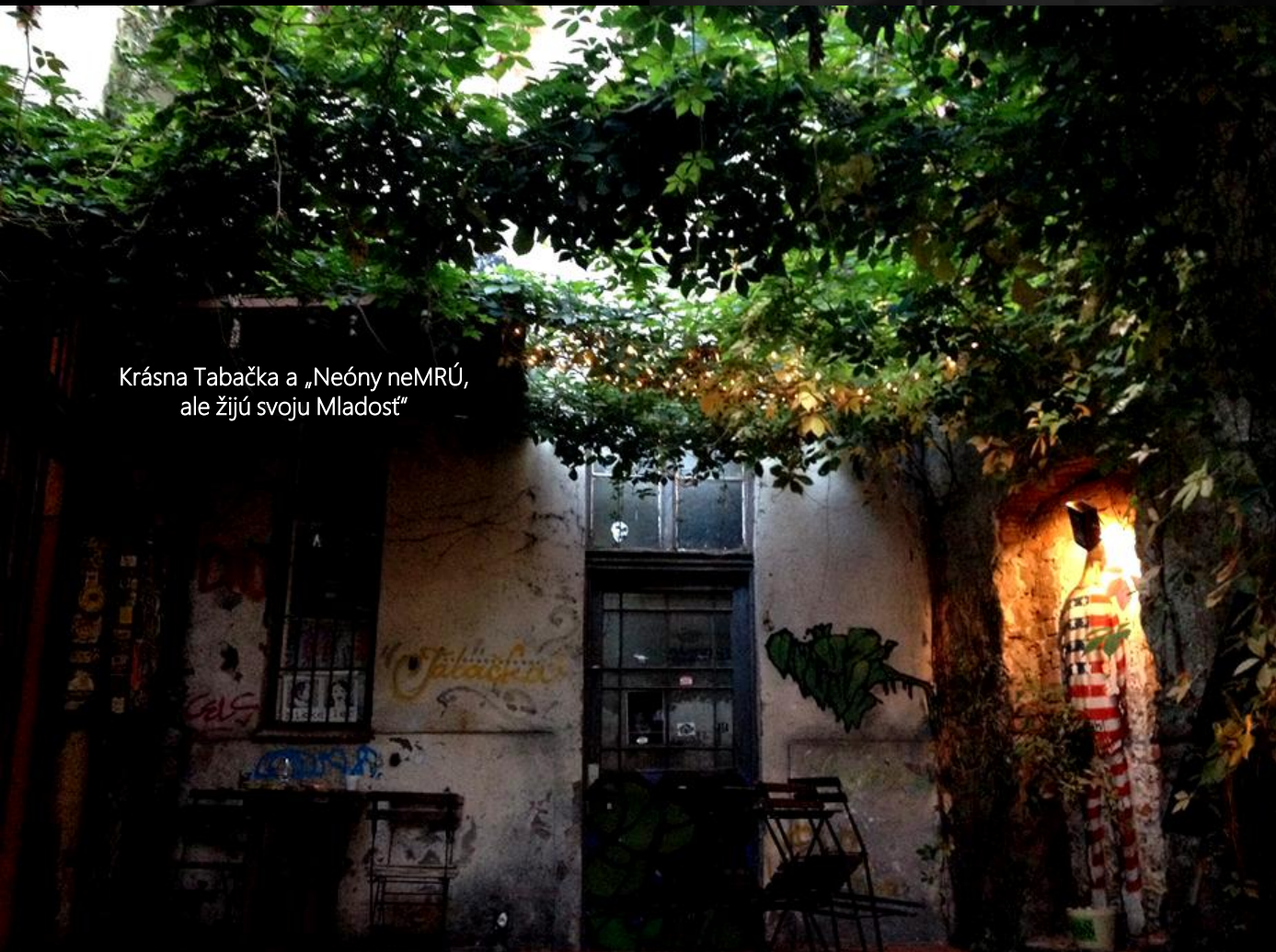

Day dream alebo
„za hranicou reálneho sveta“

Výstava v svetelnej kocke

Krásna Tabačka a „Neóny neMRÚ,
ale žijú svoju Mladosť“

8. ročník researchers are
among us
výskumníci sú
medzi nami

EURÓPSKA
NOC
výskumníkov

festival vedy ~ 26. september 2014

Pred každým dobrodružstvom sa treba správne vystrojiť. Naši študenti sa vystrojili do košickej Optimy na „Noc výskumníkov“ doslova optimálne. S pani profesorkami Kušnírovou, Kredátusovou, Dzuríšinovou, Bystrianskou a Škrečkovou zažili dokonalé poobedie medzi skúsenými fyzikmi, chemikmi a ďalšími zručnými a múdrymi ľuďmi, ktorých baví výskum. V Optime totiž predstavili niekoľko zaujímavých pokusov a pripravili pre všetkých návštevníkov zaujímavú výstavu. A, samozrejme, zúčastnili sa aj niektoré triedy nášho GJAR.

„Noc výskumníkov bola vynikajúca školská akcia. Nielenže sme sa dozvedeli, ako zaujímavo niektoré veci fungujú, zúčastnili sme sa rôznych súťaží alebo sme si nechali napríklad postriebiť jednocentovú medenú mincu,“ odpovedal nám na otázku, či sa mu „Noc výskumníkov“ páčila, tretiak Tomáš.

„Ja som si nechala zmerať tep elektródami, ktoré boli pripevnené k zápästiu,“ povedala nám prváčka Tatiana, pre ktorú bolo zaujímavé podujatie nádherným zahriatím pred dlhými štyrmi rokmi na našom GJAR. Na „Noci výskumníkov“ bola so spolužiakmi z 1.A a triednou profesorkou Kredátusovou.

„Mne sa najviac páčilo ovládanie autíčka pri simulácii vlastnou myšliou,“ prezradila nám prváčka Slávka z rovnakej triedy. „Na hlave som mala pripevnené také smiešne elektródy, ktoré mi vraj snímali mozog,“ zasmiala sa.

Veľkým pútačom bol aj robot, ktorý dokázal poskladať Rubikovu kocku za naozaj krátky čas. Podarilo sa mu to za minútu a dvadsaťštyri sekúnd. Chalanov zaujali vznášadla na diaľkové ovládanie alebo levitujúci vlak, ktorý prechádzal nad magnetickými koľajnicami za pomoci tekutého dusíka.

„A voľný čas sme využili na to, aby sme sa najedli a poprezerali si obchody,“ priznala sa nakoniec Tatiana so Slávkou, ktoré si z neškodného výskumného výletu odniesli aj zopár pekných kúskov do šatníka.

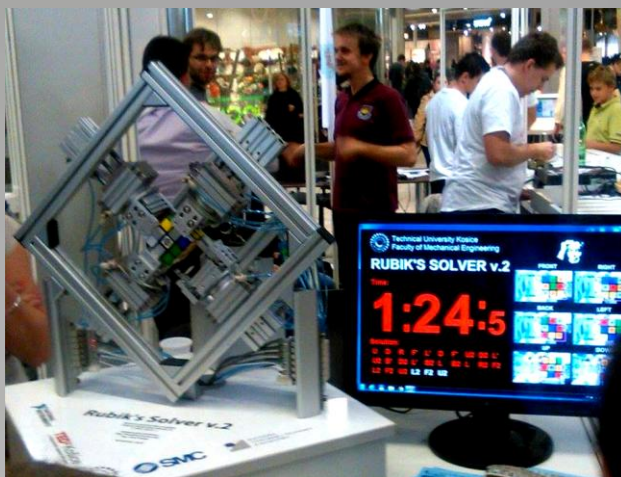

Foto – Európska Noc výskumníkov 2014, OC Optima

”

Po jednotkách som nikdy netúžila...

“

V najnovšom vydaní Žurnálu vám opäť prinášame exkluzívny rozhovor! Tentoraz sa nám podarilo vyspovedať pani profesorku matematiky a chémie, RNDr. Zuzanu Dzurišínovú, PhD., ktorá nám odpovedala na naše priame a neúprosne otázky.

Málokto o vás vie, že máte okrem práce učiteľa aj iné zamestnania.

„No, zamestnania nie. Je pravda, že poskytujem služby (smiech). Mám dohodu so Štátnym pedagogickým ústavom, mala som dohodu s Metodickým centrom, takže občas spolupracujem s nimi, ale nie sú to ďalšie zamestnania.“

Ako to teda všetko zvládajte?

„Ako to stíham? Nuž, sama neviem. Zrejme čím viac žena toho má, tak tým viac toho stíha. Treba však dodať, že nie som jediná takto aktívna na našej škole. Je veľa kolegov, ktorí spolupracujú s vysokými školami, publikujú, prekladajú alebo sa aktívne zúčastňujú na domácich či medzinárodných konferenciách.“

A ako ste spokojná so svojím platom?

„No, ... (smiech). Odpoviem ináč. Ak by som nebola spokojná, išla by som inam.“

Ak by ste si mohli vybrať znova, na

ktorej vysokej škole by ste chceli študovať?

„Za mojich čias na chemicko-technologickej, no a dnes – Oxford. Pôvodne som však chcela študovať informatiku. Možno som sa mala držať pôvodného plánu...“

Ktorá organická zlúčenina je vaša obľúbená?

„Etanol (smiech).“

Kečup alebo horčica?

„Horčica.“

A aká je vaša obľúbená kniha?

„Netuším, ale jediná kniha, ktorú som prečítala viac ako dvakrát, je Alchymista, no inak čítam všetko. Tak veľa kníh a tak málo času... Prečo ste sa radšej neopýtali na obľúbený film?“

Ktorá domáca práca vás baví najviac?

„Milujem piecť, variť... moderná alchymistka. Nemám ale rada utieranie prachu. Okrem toho mi žiadna iná domáca práca nevedí.“

Odkiaľ beriete toľko energie?

„Tak toto je dedičné, to sa dedí po mame. Som si istá, že to musí byť dedičné.“

A pri čom si viete najviac oddýchnuť?

„Jednoznačne cez prázdniny pri mori, keď ležím na pláži.“

Akú superschopnosť by ste si vybrali, ak by ste mohli?

Nechcem žiadnu superschopnosť! Mám dosť čo robiť so zvládaním tých, čo už mám.“

Boli ste na strednej škole jednotkárka?

„Nie, nikdy som nebola jednotkárka. Jednoducho som po jednotkách nikdy netúžila. Jednotka je číslo, otázne je, čo sa za ním skrýva. Maturitu a všetky štátne skúšky som ale mala na jednotky, asi mi vyhovoval taký štýl učenia – komplexne, naraz a v súvislostiach.“

Išli ste už niekedy autobusom načierno?

„Nespomínam si. Nemám takúto výčitku svedomia... Vážne si nespomínam! (smiech).“

Čo by ste odporúčali študentom do tohto školského roka?

„Učiť sa a žúrovať. Naplno. Ale všetko v Božom duchu.“

Križovatka života: kam po strednej?

Jedno z najdôležitejších rozhodnutí nášho života nás čaká vo 4. ročníku strednej školy. Kam pôjdeme študovať potom? Myslím, že veľa ľudí je cieľavedomých a presne vedia, čo chcú v živote robiť a dosiahnuť, no sú aj takí, ako

napríklad ja, ktorí nevedia, kam ich osud zaveje. Radšej to však nenechávajú na osud a dobre sa rozhodnúť. Zvoľte si niečo, čo vás baví a v čom ste dobrí. Stále vám nič nenapadá? Dobre, to neprekáža. Ja som si pre vás pripravila pár rozhovorov s

bývalými študentmi stredných škôl, niektorí sú dokonca absolventmi GJAR. Sú to rozhovory so študentmi z rozmanitých vysokých škôl, či už na Slovensku alebo v Česku. Dúfam, že vám to aspoň trochu pomôže.

VETERINÁRNA A FARMACEUTICKÁ FAKULTA V BRNE

študentka veteriny Dominika

Prečo si si vybrala práve túto vysokú školu? Si spokojná so svojím výberom?

Od malička som chcela byť veterinárka. Áno, som.

V čom sa podľa teba vysoká škola najviac odlišuje od strednej?

Prístupom profesorov. Na vysokej škole je len na tebe, ako sa učíš. Rozdiel je hlavne v samostatnosti. Na všetko ste odkázaní sami, musíte sa vedieť o seba postarať a nebáť sa otvoriť ústa.

Prezraď nám o svojej škole nejakú zaujímavosť.

Napríklad pekný areál, fajn vyučujúci, veľkí odborníci. A je skvelé, že na prednášky môžeme chodiť s našimi psami a v areáli pobejú mačky, psy aj kone.

Foto – študijné a informačné centrum VFU v Brne

Myslíš, že po ukončení tejto školy, budeš mať dobré možnosti na uplatnenie v práci?

Študenti majú ťažké niekde sa uplatniť, ak nemajú atestácie. Súkromné ambulancie nie sú veľmi ochotné prijímať nových študentov. Proste musíte mať ostré lakte.

Ako by si presvedčila nerozhodného študenta, aby si vybral práve túto školu?

Nepresvedčala by som ho, lebo veterina je poslanie, ktoré človek chce robiť. A keď ho to nezaujímá a nebaví, nech do toho radšej nejde.

ČVUT FAKULTA ARCHITEKTÚRY V PRAHE

študentka architektúry Lucia

Prečo si si vybrala práve túto vysokú školu?

Chcela som ísť na najlepšiu vysokú školu, a tak som nevidela inú možnosť. A stromy, veľa stromov naokolo.

Prezraď nám nejaké zaujímavosti o svojej škole. V čom sa najviac odlišuje od strednej?

V poslednej dobe som si tu všimla, že takmer

Foto – nová budova Fakulty architektúry ČVUT v Prahe

všetci (najmä mužská populácia) majú ten zvláštny účes, že si vyholia polovicu hlavy a v strede si nechajú takú záhradu, čomu vravíme „na kuře“. No, to si tak občas všímam, keď rysujem celé dni v ateliéri. V čom je rozdiel? Už nehrozia žiadne „prepadovky“.

Budú to mať budúci študenti ťažké?

Určite, študentov na vysokých školách je priveľa. Kto mi v budúcnosti bude vedieť opraviť práčku?

Čo je najlepšie na tvojej vysokej škole?

Architektúra, umenie, cestovanie, široký rozhľad.

Ako by si presvedčila nerozhodného študenta, aby si vybral práve túto školu?

Nechcem nikoho presvedčať. Ak chce byť niekto architektom, musí sa vyznať v mnohých veciach a za tým tiež stoja dlhé noci rysovania a kreslenia. Je to najmä o kreatívnosti a intelektu. Veľa ľudí odišlo hneď po prvých týždňoch, iní nespravili niektoré skúšky. Ak to podľa teba stojí za risk, come and join us!

TECHNICKÁ UNIVERZITA V KOŠICIACH

študentka Veronika

Prečo si si vybrala práve túto vysokú školu?

Keďže som sa rozhodla študovať informatiku v Košiciach, uvažovala som medzi TUKE a UPJŠ. Vybrala som si TUKE, lebo mi prišla viac zameraná do praxe, menej teoretická, ako ten istý odbor na UPJŠ.

V čom sa podľa teba vysoká škola najviac odlišuje od strednej?

Najviac asi v tom, že študent strávi menej času v škole, ale o to viac je nútený pracovať sám doma.

Prezrad' nám pár zaujímavostí o svojej škole.

Napadá mi napríklad dobre vybavený a priestranný interiér knižnice, v ktorej sa počas roka konajú aj rôzne akcie.

Budú to mať budúci študenti ťažké?

Myslím, že keď sem človek prišiel študovať to, čo ho baví a snaží sa, tak nebude mať problém. Okrem toho sa v prvom ročníku prihliada na to, že si študenti zvykajú na nové prostredie a systém.

Čo je najlepšie na tvojej vysokej škole? Myslíš, že po ukončení tejto školy, budeš mať dobré možnosti na uplatnenie v práci?

Zaujímavé akcie v areáli univerzity, napríklad IT Expo. Ale aj také akcie, počas ktorých môžu študenti získať informácie o firmách a ponukách práce. Myslím, že áno. Dobrých informatikov je ešte stále nedostatok.

Ako by si presvedčila nerozhodného študenta, aby si vybral práve túto školu?

Podľa mňa vie TUKE študentom veľa ponúknuť. Je tu priateľské a kreatívne prostredie pre štúdium, dobre vybavené učebne, možnosť zapájať sa do rôznych projektov a súťaží. Nehovoriac o tom, že absolventi technických smerov sú dnes veľmi žiadaní.

~alžbetaFabríciová (I.C)

Foto – Technická univerzita v Košiciach

:youtuberi

len ďalšie z bizarných
povolání alebo
práca snov?

Keď poviete človeku, že sa dajú zarábať peniaze jednoducho tým, že nahráte na YouTube video a nejakou zariadením, aby si ho pozrelo množstvo ľudí, povie si, že to stojí za pokus. No práca takzvaného Youtubera na plný úväzok nie je taká ľahká, ako by sa mohla na prvý pohľad zdať. Čo všetko toto pomerne nové zamestnanie obnáša a ako je možné, že vôbec vynáša, sa dozvieme práve v tomto článku.

YouTube je najväčší systém na zdieľanie videí a tiež internetová stránka známa po celom svete. Svoj úspech by však nikdy nezískala sama osebe, nebyť ľudí, ktorí neúnavne posielali svoje videá, a tak túto stránku od roku 2005, keď vznikla, spopularňovali. Postupom času si ujo YouTube povedal, že by sa z toho dal urobiť super biznis, výhodný pre každého. Ide v podstate o kolobeh peňazí. Spoločnosť, ktorá sa chce propagovať, si uja Youtuba kúpi poriadne drahú

reklamu a verí tomu, že sa jej to nejakou vráti. YouTube si niečo za sprostredkovanie nechá a zvyšok podľa zásluh rozdá svojim verným pracovníkom – a sme späť pri YouTuberoch. Čím viac videní videí a odberateľov má, tým viac ľudí si pozrie aj vyvesenú reklamu. Každý má zisk a diváci zábavu. Lenže ako získať pozornosť a sledovanosť divákov, ak ste na YouTube noví? Každý to robí inak. Niektorí si vyleje na hlavu vedro ľadovej vody, niektorí si strčia do úst plnú lyžicu škorice – ľudia sú rôzni.

Ale sú isté odvetvia, ktoré – ak viete, ako na to – majú

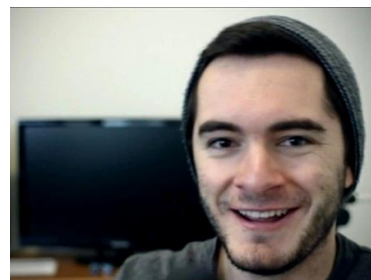

Foto – youtuberi; zľava PewDiePie, CaptainSparklez, Tobuscus & Jacksfilms

zaručený úspech. Patria medzi ne hudba, počítačové hry, vlogy a paródie rozličného druhu. YouTube je miesto, kde vašim jediným limitom je len vaša predstavivosť. A možno v niektorých prípadoch aj vaša peňaženka. No, kto sa túži presláviť ako Youtuber, cestu si už nájde.

Rozhodla som sa vám predstaviť tých pár najobľúbenejších a najpozzeranejších jedincov.

PewDiePie, vlastným menom Felix Arvid Ulf Kjellberg, je rodený Švéd a už nejakých pár rokov sa živí komentovaním videohier ako Happy Wheels, Amnesia, Slender a iné. Jeho

kanál je najrýchlejšie rastúcim na celom YouTube. V auguste 2014 dosiahol hranicu neuveriteľných 30 miliónov odberateľov a 4 miliardy zhladnutí všetkých videí. Jeho tajnou zbraňou je legendárny "brofist", ktorý má aj na logu a svoje obecenstvo volá „bros“. V súčasnosti je taký populárny, že okrem YouTube zarába aj na rôznych PewDiePie reklamných predmetoch, napríklad tričkách. Je známy aj tým, že veľa z peňazí venuje charite.

CaptainSparklez je zas pseudonym dvadsaťdvaročného Jordana Marona, ktorý si získal mnoho fanúšikov vďaka jeho neopakovateľnému čaru a štýlu. Na YouTube ho preslávila Minecraft paródia piesne od Ushera - DJ Got Us Fallin' in Love s názvom "Revenge", ktorá má aktuálne niečo viac ako 140

miliónov videní a cez milión like-ov. Denne nahráva videá, ktorých obsahom je prevažne jeho hranie a komentovanie hry Minecraft. Okrem toho ho môžete sledovať aj v prenosoch naživo na stránke twitch.tv. Je známy svojou láskou k cereáliám a nenávisťou ku Creeperom, čo sú príšerky, ktoré sa vám v podstate snažia pokaziť celý deň tým, že vám vyhodia dom v Minecrafte do vzduchu.

Ďalšími populárnymi kanálmi sú napríklad **ThePianoGuys** alebo **WalkofftheEarth**, ktorí sú zároveň aj hudobnými skupinami, obidve s jedinečným a neobyčajným štýlom. Bolo by hriechom nespomenúť aj zrejme najznámejšieho slovenského predstaviteľa tohto povolania - Goga. Aj Smosh, Tobuscus, Jacksfilms a milión ďalších výborných YouTuberov sa uchádza aj práve o vašu sledovanosť!

IDEÁL KRÁSY

Denno denne sa zobúdžeme strapatí, neupravení, možno v otrhanej pyžame. Cítíme sa pohodlne a je nám jedno, ako vyzeráme, pretože okrem zrkadla nás neuvidí nikto. Čo sa ale deje, keď si uvedomíme, že máme vstať z postele a ísť do školy či do práce? Snažíme sa zmeniť náš výzor tak, aby sme vyzerali čo najlepšie. Samozrejme, sú dni, keď je naša vonkajšia stránka zanedbaná, pretože sa nám jednoducho nechce hneď z rána čarovať.

Jedna stránka vecí je náš pohľad na výzor a krásu. Druhá zase hovorí o názore spoločnosti. Prečo teda každé ráno stojíme pred zrkadlom? Chceme sa aspoň trochu podobat takzvanému "ideálu krásy". Či už tomu svojmu alebo "všeobecne uznávanému".

Už v minulosti existovali určité pravidlá a podmienky, podľa ktorých sa určovalo, či je žena krásna. V praveku to boli sošky, ktoré zobrazovali ženské telá. Najznámejšou soškou takejto podoby je Venuša Veštonická. Tá zobrazovala ženu s veľkým poprsím, zaobleným bruchom a širokými bokmi. Takéto proporcie naznačovali, že je žena pripravená priviesť na svet zdravé deti.

V staroveku bol ideál krásy veľmi podobný. Venušu Veštonickú nahradila o trochu štíhlejšia Venuša Mélská. V tomto období sa však kládol dôraz najmä na spojenie vnútornej a vonkajšej krásy. Keďže sa v týchto časoch vyskytovalo veľa chorôb, pri ktorých telesná váha klesala na tie najnižšie hodnoty, chudé ženy boli považované za choré.

Stredovek sa niesol v znamení štíhlej ženskej postavy. Veľký vplyv na vnímanie krásy malo kresťanstvo. Za dokonalú ženu sa považovala štíhla, drobná, nepoškvrnená panna, ktorá zasvätila celý svoj život Bohu. Za krásne boli teda považované najmä mladé dievčatá. Ľudia v tomto období celkovo brali veľký ohľad na svoj zovňajšok. Ženy sa skrášľovali najmä prírodnými cestami. Napríklad na vlasy používali semenka cizrny, dasná a pery si farbili kôrou z orecha. A keďže sa pokúšali o čo najbelšiu tvár, použili zmes ovsenej múky a olovnatej beloby.

Pozrime sa ale na svet nám menej vzdialený. 50. roky 20. storočia priniesli ideál krásy, ktorý bol živý. Z mäsa a kostí ako každý človek. Bola ním Marilyn Monroe. Krásna blondína s plnými tvarmi, ktorú objavil vojenský fotograf v továrni na padáky počas 2. svetovej vojny. Okrem modelingu ju poznáme aj ako americkú filmovú herečku. Dodnes sa považuje za osobu, ktorá rapídne zmenila pohľad ľudí na ženské telo a aj na ženy samotné.

O pár rokov neskôr sa "tvárou roka" vo Veľkej Británii stala 17 ročná Lesley Lawson (rodená Hornby), ktorú svet pozná aj pod prezývku Twiggy. Vyznačovala sa veľkými očami, dlhými riasami, krátkymi vlasmi a chudou postavou. Twiggy pôsobila ako modelka vo Francúzsku, Japonsku aj v USA a objavila sa na obálkach časopisov Vogue a The Tatler. Keď skončila s modelingom, pokračovala vo svojej kariére ako filmová, televízna a divadelná herečka.

V dnešnej dobe je všetko inak. Z televízií, rádii a časopisov sa nás snažia presvedčiť o tom, že ideál krásy neexistuje. Že každá žena je krásna, ak je sama sebou a kilá navyše, či krivé nohy sú len detailmi, ktoré sa prehládajú. Rada by som s týmto názorom stopercentne súhlasila, ale, bohužiaľ, všade okolo seba vidím, že výzor je prvé kritérium, ktoré rozhodne o tom, či bude daný človek v spoločnosti uznávaný alebo nie. Za všetko môžu predsudky, ktoré vznikajú z faktu, že na prvý pohľad nemôžeme zistiť, akí sú ľudia vo vnútri.

O tom, že svetový ideál krásy už neexistuje, svedčia aj niektoré krajiny. Napríklad arabské ženy sú obeznejšie a vraj majú najviac plastických operácií. Keďže chodia zahalené, ich prednosťami sa stávajú oči, poprípade ruky a chodidlá. V Afrike boli kedysi za krásne považované plnoštíhle ženy, preto ich nasilu vykrmovali ťavím sadlom alebo mliekom. V tejto krajine dodnes existujú tzv. výkrmné tábory, ktoré navštevujú dievčatá v období puberty. Plnoštíhla žena si nájde manžela skôr ako chudá, ale aj napriek tomu sú v Afrike obdivované štíhle ženy. Africkým symbolom krásy sú momentálne Iman a Alek Wek – úspešné topmodelky. USA niektorí ľudia označujú za "továreň na ideál krásy".

A takto by sme mohli pokračovať donekonečna, pretože tak, ako jednotlivé krajiny, aj každý človek má svoj vlastný názor na krásu a považuje za pekné niečo iné. Môžeme sa riadiť dejinami, či aktuálnou módou a trendmi, no aj tak bude vždy vonkajšia krása druhoradá.

Koľko kried

sa spotrebuje za deň na GJAR?

Otázka prišla nečakane. Teta vrátnička zostala totálne zaskočená, ale vynašla sa a na našu náročnú otázku nám odpovedala priamo a jednoznačne. „Za jeden deň sa minie veľmi veľa kried. V priemere dvadsaťštyri.“ Šokujúce? Ani nie.

Prváci nám odovzdali informáciu, že spotreba kriedy je oproti základnej škole neúmerná, ale starší žiaci si už na to zvykli. Vravajú, že najviac sa upíšu na tabuľu na matematike a slovenskom jazyku. Nezaostáva vraj ani angličtina a ani fyzika. Usudzujeme teda, že

najmierumilovnejšie sa k prírode správajú učitelia dejepisu a chémie, ktorí využívajú zväčša len fixky. (Nič tým, samozrejme, nechceme naznačiť!)

Hor'sa teda do kriedovej revolúcie!

~samuelOndrija (1.C)

Recenzia filmu:

(1977)

SÚPERI

podľa poviedky Duel Josepha Conrada

„Duelant vyžaduje satisfakciu. Česť je jeho posadnutosťou. Tento príbeh rozpráva o zvláštnom druhu nenásytosti. Je pravdivý a začína sa v roku, keď sa Napoleon Bonaparte stal vládcom Francúzska.“

Štrasburg, 1800. V úvodnej scéne do deja vstupuje dieťa, pastierka husí. Na chodníku naráža na fúzatého vojaka v uniforme a plášti, s vysokým klobúkom so šiltom, typickým pre prelom osemnásteho a devätnásteho storočia. Na chodník, kde sa s pastierkou stretáva, ho zaiste priviedol gagot. Jeho výzor je dôležitý, keďže vzbudí v dievčati zvedavosť. Zdôrazniť treba najmä jeho výraz. Na začiatku odráža ostražitosť, napätie. V priebehu krátkej chvíle doň pribudne takmer nepatrná úľava. Odvracia od nej zrak a vracia sa k činnosti, z ktorej bol vytrhnutý – stráži. Dievča ho nasleduje hore briežkom. Stáva sa ďalším svedkom ilegálneho okiadzania cti. Proti sebe v strehu stoja profesionálny vojak francúzskej armády, poručík Feraud, a civilista, synovec štrasburského starostu. Za zbrane boli vybraté kordy. Civilistov napätý postoj sa

ocitá v protiklade k poručíkovmu ležérnemu. Zľahka sa zakláňa dozadu. Z jeho zjavu vyplýva, že súboj vníma ako rutinu, relax, zábavku. Oťukáva súpera, brnká mu na vydráždené nervy a nespúšťa z neho skúmavý pohľad. Civilista neovláda triašku, telom mu myká, v každom momente je pripravený ufujazdiť pred výpadom. Feraud sa prejavuje ako umelec a perfekcionista. Je vo svojom svete, vo svojom živle. Rozvášnene švihá kordom, krúži vôkol rivala, mení postoj, čepel hvízda, sviští, spieva. Zaffka kôň. Civilista podniká prvý výpad. Feraud otrávene odbíja bod, po ktorom civilista odskočí – ako vlk, až na to, že nepohrýzol. Zlomový moment nastáva, keď civilista ľavicou zachytí Feraudovu čepel, ktorou mu poručík rozreže dlaň. Strhne ho to k unáhlenosti, v sérii útokov badať rastúcu agresivitu

a zároveň opadávajúcu trému. Feraud triumfuje. Zvučne preráža civilistov bok. Chce ho vytiahnuť, ale vari sa zasekol medzi rebrami. Púšťa rukoväť. Akoby mávol rukou v rozhovore so zadubencom. Zranený sa kolíše, stoná, opatrne oblápa zakrvavenú čepeľ tesne pri záštite. Nohám dochádza sila niešť telo, spúšťa sa na kolená. Pastierka vydesene trieli z lúky pomedzi husí.

V nasledujúcej scéne, ktorá sa odohráva v tom istom meste len o pár hodín neskôr, rozčúlený generál vtrhne medzi nižších dôstojníkov, ktorí obedujú. Rezolútne roztvára dvojkridlové dvere a vráza do jedálne. Ohláša ho pobočník. Dôstojníci prerušujú obed, vstávajú do pozoru. Generál vstúpi do uličky s otázkou, ktorá do deja vťahuje druhého hlavného hrdinu, poručíka D'Huberta:

„Kto pozná poručíka Ferauda?“

Pozná ho len z videnia, ale je jediný. Generál mu s príslovečnou francúzskou výrečnosťou a galantnosťou nepriamo rozkáže, aby poručíka Ferauda vyhledal a odviedol do domáceho väzenia. Ako dôvod uvádza už opísaný súboj, pre ktorý musel pretrpieť dve hodiny ponižujúceho ospravedlňovania sa strýcovi obete, ktorá doposiaľ žije. Jednako netajú obdiv voči obrancovi cti siedmej husárskej kavalérie, o ktorú si nešťastný Nemeč otieral ústa. D'Hubert nezastihne Ferauda v bydlisku. Z neochotnej domácej vo všetkej počestnosti vypáči odpoveď. Nepozvaný vtrháva na banket u MadamedeLionne. Ospravedlní sa dáme za vyrušenie a náhlivo odvádza bokom jej ctiteľa. Feraud sa

D'Hubertovým vpádom cíti dotknutý. Okamžitý odchod je preňho, prirodzene, hanlivý. D'Hubert prejavuje úžasnú trpezlivosť voči Feraudovým výčitkám. Práve tá nezaujatá ľahostajnosť, ktorej vonkajším prejavom je neosobná zdvorilosť, vo Feraudovi rozdúchava hnev. Stráca nad sebou kontrolu. Vystupňovanými urážkami si vynúti súboj na šable. D'Hubert je pripravený mu vyhovieť. Feraud opakovane prepočúva D'Hubertovu výhradu k okamžitému zadosťučineniu. Je totiž v službe. Zamieria do záhrady. D'Hubertovi chýba verva, spočiatku útočí pramálo – ťahá za kratší koniec, pôsobí neisto, opatrne. Prekvapujúco zráža Ferauda pästou po tom, čo prekazí jeho výpad švihom do zápästia. Scénu ukončuje vresk Feraudovej domácej. Skočí na D'Huberta ako mačka, chrániaca mladé.

Pre všetky obdobia ľudskej histórie, ba aj prehistórie, je príznačné uctievanie. Každá spoločenská jednotka, nehľadiac na časové odstupy, si vytvára vlastné rituály i modlu. Zástupcovia vojenského stavu Feraud a D'Hubert prejavujú náklonnosť k pomerne ušľachtilej forme násillia. Vojna je ich chlebobdarcom. Títo dvaja vojaci si však od vojny nesľubujú chlieb a v prvom rade ani korisť. Ich opakovane potvrdzované dobrovoľné rozhodnutie vystavovať vlastné životy zničeniú je výrazom oddanosti ideí rýdzejšej ako zlato. Zmrzačenie je medailou, povýšením. Hodnosť identitou. Obaja dúfajú v sladký údel – vybojovať milovanému géniovi víťazstvo za akúkoľvek cenu. Postupne sa medzi nimi odkrývajú rozdiely v miere závislosti od opájania sa.

~jakubZibura (4.D)

:the maze runner

recenzia filmu

„Počuješ? To je Labyrint. Mení sa.“

Film podľa románu už vopred zaváňa kvalitným dejom. V prípade **The Maze Runner** to nebolo inak. Od začiatku zaujímavý príbeh bez nelogických dier alebo samoučelných a nepotrebných scén. Strhujúce a výborné spracovanie ma nútilo pri niektorých scénach dokonca zatínať nechty do opierky. Nakoniec to však vyústilo do zlého záveru, ktorý snád pokračovanie filmu neposunie to štýlu postapokalyptického zombie thrilleru.

Samotný názov **The Maze Runner** aspoň jemne načrtá dej. Medzi skupinu chlapcov na lúke obklopenej vysokými múrmi vyvezie podzemný výťah Thomasa (**Dylan O'Bryan**), ktorý si nič nepamätá, spočiatku ani svoje vlastné meno. Všetkých postretol rovnaký osud, a tak ho príjmu do prazvláštnej komunity, snažiacej sa prežiť na tomto záhadnom mieste. Zároveň však každé ráno vybiehajú bežci cez bránu za múry hľadať cestu preč, von z Labyrintu.

Celkom jednoduchá, ale aj tak nápaditá a zaujímavá myšlienka. Tento film má aj svoje knižné spracovanie, ktoré sa stalo jeho predlohou. **Jamesovi Dashnerovi** z brka vyšľahla trilógia, porovnateľná s **Divergence** a s populárnymi **Hunger Games**, naproti ktorým však postavy nevyvíkajú nijakými zvláštnymi charaktermi. Navrch

Foto – zábery z filmu The Maze Runner

má snáď v tom, že do tohto žánru ponúka (konečne) hlavného hrdinu, nie hrdinku.

Zaujímavosťou je, že pán **spisovateľ J. Dashner** svoje postavy tvoril inšpirovaný významnými a slávnymi osobnosťami našich dejín, ako napríklad **matka Tereza, Isaac Newton, Thomas Alva Edison** alebo **Albert Einstein**. Keďže som nečítal knihu, ťažko zhodnotiť, či sa podobajú vlastnosťami, alebo iba menami a citátmi.

Proti našim hlavným hrdinom musia, samozrejme, stáť aj akýsi zlí podliaci, inak by minimálne 90 minút filmu bola totálna nuda, a tak zákerne meniaci sa Labyrint skrýva ohavné, slizké potvory s jedovatými bodcami a mašinériou v tele, vydávajúcou cvakavé zvuky pri každom kroku železných pavúčích nôh. Krvilačné beštie okrem iného disponovali aj dlhým chvostom s injekciou, ktorá prenáša smrteľný vírus, meniaci lúčnych chlapcov na bledé a odpudivé formy života, podobajúce sa zombíkom. Navyše celý film zahaľujú tajomnom Thomasove rozmazané sny, v ktorých sa mu neustále premietajú potrhané obrazy ženy opakujúcej: „Skaza je dobrá.“, ale tiež iniciály W.C.K.D. A nakoniec okorenenie príbehu

prvým dievčaťom medzi samými chalanmi (hurá!), pamätajúcim si nie svoje, ale Thomasovo meno.

The Maze Runner sa končí pozitívne, prechodom cez dvere s veľkým svietiacim nápisom EXIT, čo po trojročnom pátraní po východe zo spleti chodieb Labyrintu vyvoláva dojem irónie osudu. Nasleduje stručné objasnenie pobytu mládencov na lúke na ich izolovanie od sveta zdevastovaného slnečným žiarením a chorobami, ktoré uzatvára výstrel z revolvera. Zlý, zlý a smutný koniec v divákovi vykresľuje dojem, že pokračovanie bude čosi ako **Resident Evil**, alebo hocijaký iný katastrofický film v hlavných (záporných) úlohách so živými – mŕtvymi.

Záver by som sformuloval asi takto: Výborné spracovanie, fajn obsadenie, napínavý príbeh vymalovaný dobrým soundtrackom. **The Maze Runner** – o chlapčiskách pre chlapčiská.

~andrejHofer (1.C)

:minecraft

Túto počítačovú hru sa rozhodli hrať milióny ľudí po celom svete. Čím je taká výnimočná, ako vznikla a prečo je taká populárna?

Názov Minecraft vznikol spojením dvoch anglických slov mine = kopať a craft = tvoriť. V tomto prípade je to veľmi výstižné, keďže sa v tejto hre ničoho nenarobíte toľko, ako práve týchto dvoch vecí. Štýl tejto jednoduchej hry je tzv. sandbox, čo znamená, že si prakticky môžete robiť, čo sa vám zachce. Vydal ju 17. mája 2009 Markus „Notch“ Persson, ktorý ju vyvíjal s firmou Mojang v programovacom jazyku Java. V súčasnosti sa teší veľkej obľube s počtom vyše 20 miliónov predaných kusov a vývojári ju neustále vylepšujú. Tejto hre je dokonca venovaná celá webová stránka s názvom „Minecraft Wiki“.

Poviete si, čo mi môže taká počítačová hra bez príbehu alebo

strielačiek ponúknuť. Odpoveď znie: nič viac a nič menej ako príležitosť. Príležitosť vyskúšať si vlastnú kreativitu, stavebné či maliarske zručnosti a v neposlednom rade schopnosť prežiť na nehostinnej kockatej planéte. Lebo táto hra je skutočne len taká dobrá, akou si ju sami urobíte.

Celý svet Minecraftu pozostáva z blokov, ale aj iných predmetov. Hlina, kameň, drevo, ale aj diamanty, smrtiaca láva alebo kaktusy, to všetko nájdete bez problémov. Samozrejme, ak viete, kde hľadať. Môžete hrať vo viacerých herných režimoch. Napríklad kreatívny – neobmedzené bloky, možnosť poriadne sa vyšantiť s vašou doteraz nevyužitou fantáziou a hra o prežitie – musíte si zaobstaráť jedlo, prístrešok, nástroje, v noci vás ohrozujú príšery a strávite dobu v nekonečných jaskyniach, hľadajúc vzácne suroviny.

Pri prechádzke hranatou krajinou stretnete

Foto – kompilácia Minecraft obrázkov

rozmanité tvory. Niektoré sú veľmi užitočné a po ich vražde z nich padajú nenahraditeľné predmety, no iné sa vám, stoj čo stoj, snažia zneprijemniť život. Príšerky sa na vás pokúsia zaútočiť, ak sa dostanete príliš blízko, každý svojím spôsobom. Creeper spácha samovražedný bombový útok, kostrička strieľa lukom a zombík sa vás snaží zabiť zblízka. V osade tiež môžete nájsť dedinčanov, ktorí s vami vždy radi uzavrujú nie veľmi výhodný obchod.

**Otázka znie: Dá sa hra Minecraft vyhrať?
Odpoveď je: áno aj nie.**

Totíž teoreticky sa dá hrať až do nekonečna, avšak existuje spôsob, ako ju v podstate dokončiť. S tým sú spojené aj dve dimenzie, ktoré okrem obyčajného sveta môžete navštíviť – Nether a End. Do Netheru sa dostanete pomocou portálu z obsidiánu a definuje sa ako „peklo

Minecraftu“ s nekonečnými lávovými oceánmi a pevnosťami plnými nebezpečných príšer. V Ende vás zas čaká epický súboj s obrovským EnderDragonom. Potom sa ocitnete naspäť doma a môžete bez obáv pokračovať vo vašom Minecraft dobrodružstve.

Túto hru však nemusíte hrať len sami, existujú stovky serverov, na ktorých vás i vašich priateľov radi privítajú, samozrejme, len ak rešpektujete ich pravidlá. A navyše, túto hru si zobralo na mušku množstvo programátorov a vytvárajú pre ňu rôzne vylepšenia, ktoré hru obohacujú o nové bloky, predmety a zaujímavé možnosti. Minecraft sa dá dokonca skombinovať s inými svetovými fenoménmi, ako sú Pokémon alebo Hry o život, kde si na serveri Mineplex môžete zmerať sily s inými hráčmi.

Tak neváhajte a vyskúšajte kockatú hru nielen pre kockáčov!

ČO JE TO BYŤ

PRVÁKOM NA GJAR?

Čo to znamená? Pre mnohých asi nič zvláštne, no pre prváka veľa. Nové tváre, nové miesta, noví priatelia. Pochopiteľne, na každej správnej škole sa treba učiť a na GJAR to nie je iné. Iné je to len v tom, že na GJAR-ku učia vynikajúci učitelia. Samozrejme, každý má svoje muchy, no keď ich zanedbáme, zistíme, že sme sa odrazu stali súčasťou vynikajúcej rodinky – rodinky GJAR-kovcov, ako je všetkým známe.

Je ťažké zvyknúť si opäť na prívlastok „prvák.“ Boli sme už predsa deviataci... a teraz akoby sme začali odznova, len s tým rozdielom, že na inej škole. Je možno čudné, že po chodbách chodia ostrieľaní žiaci, ktorí sú mladší ako sme my, no aj tak patria do rodinky a musíme si ich vážiť.

Sme tu ešte len krátko, a preto nemôžem s istotou povedať, že viem o škole všetko, to ani zďaleka. Poviem vám ale, že prvý mesiac bol poriadne ťažký a naozaj dôležitý.

Ja osobne som prvý týždeň bola rada, ak som vedela trafiť do triedy, do jedálne a na chodbách som rozoznala našu

triednu učiteľku. S hľadaním učební to však bolo horšie. Ako tápanie v tme po vypínači – viete, že tam je, len netušíte kde. Asi také bolo hľadanie takej a takej učebne. Druhý týždeň sme sa museli rozpamätávať, kam to treba ísť, ak chceme dôjsť na hodinu včas a popritom nezablúdiť. K tomu všetkému nás učitelia začali bombardovať haldou nového učiva o veciach, o ktorých by sa nám nesnívalo ani v najodvážnejšom sne.

Študent, ktorý by taký nápor učenia nezvládol, by asi teraz práčne mával bielou zástavkou a vzdával by sa. My sme však niečo také čakali a odhodlane sme vydržali. Tretí týždeň to bola aká-taká pohoda. Už sme totiž vedeli, kde máme učebňu fyziky, anglického jazyka či dejepisu. Naše tiché ovácie však učitelia znechutili množstvom prichystaných testov a písomiek. A tak už nebol čas na nič iné, len na učenie a učenie. Svetlejšie dni nastali až po napísaní aj tej najoneskorenejšej písomky. Opäť sme sa plne zažrali do učenia a pokračovali v tom, čo sme robili aj predtým, aby sme sa pripravili na ďalšie mínové pole testov.

Tento mesiac ale nebol len o učení, bol aj o inom – o kolektíve, priateľstve, poznávaní a skúšaní nepoznaného, možno o nejakej tej láske. Prváci sa zbehli z rôznych kútov kraja, no predsa nás spojilo jedno, táto škola. Niektorí sme sa už poznali z predošlých škôl, iných sme videli prvýkrát až na GJAR. Ako priatelia a kolegovia v triedach sme museli plne spolupracovať, a to za všetkých možných okolností. Z videnia sme už poznali aj starších žiakov a neustálou migráciou z triedy do triedy sme lepšie spoznali aj chodby, učebne a učiteľov. Pochopili sme, našťastie dost skoro, akú šelmu na hodinách neradno našťvať ☺ a čím sa pred nimi môžeme ukázať v lepšom svetle, aby sme sa dostali na koniec hodiny prinajlepšom s jednotkou či dvojkou vo vrecku. Hodiny sme začínali so strachom, čo na nás učitelia opäť vymyslia a len sme sa tešili, keď drkotavý zvuk oznámil koniec hodiny.

Priznám sa, prvý mesiac bol náramne drsný, no už sa teším na tie ďalšie!

~natáliaPániková (1.B)

